

האב אשר בנו הוברח על-ידי קנוניה זדונית לחוץ-לארץ זועק: „החזירו לי את בני!”

האב המרומה

באמצעות הצהרה מזוייפת

ואמרו שיקראו לי. אחרי יומיים נקראתי ל- משרד הנפה הצפונית. הציגו בפני הצהרה חתומה בידי אדם בשם דב בר, מרחוב קריית ספר 7 בתל-אביב. בהצהרה נאמר כי דב בר „מסכים שאשתי לשעבר תוציא את ילדם, צבי, מגבולות הארץ.”

„היית פעם אצל עורך-דין אורי גורביץ?” שאל אותי החוקר. עניתי בשלילה. מעולם לא הכרתי עורך-דין בשם זה.

★ ★ ★

חתימות מזוייפות

ק לפני משפטו של גורביץ נודעה לי הפרשה כולה: עורך-דין גורביץ, אליו פנתה אשתי על מנת שיסדר את הנידונות להוצאתו של בני ישראל, זיף את ההצהרה. איש אלמוני, אינני יודע מי הוא, חתם על ההצהרה כאילו היה אני, אחרי שזיף את חתימתי.

עם ההצהרה ביד, פנתה אשתי הראשונה אל משרד העלייה, הוציאה דרכון על שמה ועל שם בננו, ויצאה לחוץ-לארץ. נודע לי שהיא נמצאת עתה בחנוצאלה.

אני אדם עני. אני פועל פשוט בעבודות דחק. אינני יודע מה לעשות בדיוק, אך ברצוני לחזור אלי את בני. פנית כבר אל הלשכה המסויאלית. היתכן במדינת יש- ראל שבן ילקח מעל אביו, בעזרת עורך-דין רמאי והצהרות מזוייפות?

לפני חדשים אחדים הסעירה פרשת עורך-דין זלמן אורי גורביץ את ציבור עורכי-הדין כשם שהסעירה את הציבור כולו. היריעות על הפרק ליט הרמאי, שהמשטרה גילתה בחקירותיה נגדו תילי תילים של עבירות פלילות ומקצועיות („העולם הזה” 1034), איים במעשיו על שמו הטוב של מקצוע המשפטים כולו. כשנידון חשבוני לשלושה חודשי מאסר, אחרי שנמצא אשם באחד מן התיקים הרבים התלויים ועומדים נגדו, ככתירמשפט שונים, התברר כי גורביץ לא רק פשע נגד החוק הובש בעשרות טעמים השונים. סיפורו המוזעזע של דב בר, אחרי מקרי בנותיו של גורביץ, הושף גם את הצד האנושי של פשעי הפרקליטי הנזכר: הפרדת בן מעל אביו, בעזרת הצהרה שהיתה מזוייפת בזדון.

תגורתי מאשתי הראשונה, לפני עשר שנים. הייתי אז בשירות פולי, באחת היחידות בסביבת חיפה. אשתי נשארה בביתנו, באחת משכונות העיר. ילדנו היחיד, צבי, היה אז בן שנתיים.

באחד הערבים, ערב אותו לא אשכח לי- עולם, חזרתי הביתה לחופשה קצרה. פתחתי את דלת הבית וחשבתי כבר על השעות הניעמות שאבלה בחיק משפחתי, עד לסיום החופשה. כשפתחתי את הדלת, נדהמתי: בי תוך הבילת, יחד עם אשתי, נמצא גבר זר.

חשדתי באשתי כבר זמן ממושך, קודם לכן. עוד באיטליה, אחרי שעובנו את עיר מולדתי בטרנסילבניה, מקום שם נישאנו בשנת 1945, נוצר בי הרושם שהיא בוגדת בי עם גברים אחרים. אף פעם לא יכולתי למצוא את ההוכחות לחשדותי אלה. כשנולד הילד, ילדנו המשותף, הייתי בטוח שטעיתי:

פניה לאחר גירושנו התחנתני בי שנית. אשתי השניה והנוכחית, ג'ני, על- תה באותה תקופה מטריפולי. עברנו לשטח הגדול כיפו ומאו ועד היום, נולדו לנו ששה ילדים.

לפני שש שנים הטיעה אשתי הראשונה לביקורפתע בביתי ביפו. במשך כל הזמן שעבר מאז גירושנו לא נפגשתי אתה, אלא לעיתים רחוקות מאד. את בני הייתי מבקר מייעם לפעם, במוסד החינוכי בכך-שפן, שם למד.

בפיה של סופיה היתה הצעה מפתיחה: היא הציעה לי 2000 ליי בזמון, בתנאי שאסכים לרשום את צבי על שמה ועל שם בעלה השני, מרדכי קרובליט. לא הבנתי את הצעתה, אך גם לא רציתי לדעת מדוע היא מציעה זאת. סרבתי בתוקף: „לא אחרת על בני” אמרתי לה.

יותר, לא ראיתי את סופיה. היא עזבה את ביתי בכעס גדול, הטיחה את הדלת על פני חזורה לביתה. המשכתי לבקר את בננו בכך-שפן והוא היה מספר לי על ביקורי אמו. אף פעם לא הבחנתי במשהו יוצא מגדר הרגיל בסיפורי על ביקוריה.

לפני שבעה חודשים נסעתי כדרכי לכך שפן. עובדי המוסד קבלו אותי בפנים תמהות: „באת לבקר את צבי?” שאלו. „אינך יודע שסופיה, אשתך הראשונה, לקחה אותנו” נדהמתי. „לאן לקחה אותנו?” שאלתי בהת- רגשות.

הם לא ידעו לענות לי. במשרד קיבלתי את כתובתה של אשתי: רחוב שלמה המלך 84, תל-אביב. מצאתי את הדירה סגורה. ההברת קרובליט עזבה את הארץ יחד עם בעלה, אמרו לי השכנים. פנית מיד למשטרה. גבו ממני עדות לעומת השנה הקודמת. . . . חרבות חי ראלית מאימת עתה להסיר את ההכשר משרותי אל-על. ולהודיע על כך בארץ ובי חוץ-לארץ. דרישות החרבות: שאזעל תמנה קצין-כשרות שישקח על אספקת המזון לי- מטוסים גם בתחנות-הביניים בחוץ-לארץ; הפ- סקת המראת מטוסים בשבתות; הכשרת ה- מסעדה של עובדי אל-על כולו. . . . מתוך 800 החרדים שהוצעו לעזיבת תל-אביב, להארכת תיירים בכתיים טרטים בשנת ה- עשור, נמצאו כמתאימים למטרה זו 600 חרדים. . . . מפפנת „הימת” חחר פאלית, שאינה מצליחה תמיד לשכנע חברות ימיות ישראליות למסור לה עבודות תיקון, קיבלה השבוע שתי אניות זרות לתיקון.

תזכיר

איו בסיס חוקי

הפגרתו של שחר הגרורטאות יוסף יו- אנוביצי לצרפת, אשר עמדה במרכז הכתבה הגדולה בחנונת חזר (1089) נקבעה סופית כחסרת בסיס חוקי, ולכן לא תבוצע. . . . ה- כנופיה השולטת בעיר העולים קרית שמונה, אשר את מעלליה גילו חוקרי העונש

בחן החטוף (ימין)

מן המוסד החינוכי

רטואיות, לפני צאתם למילואים, הבחינו בתור גדול יותר מן הרגיל דחקה ליד דלתו של רופא העינים, רביסון ברעם. הסיורים לא העלו דבר. היה צורך בהר- כחות ממשיות, כדי לאמת את החשד. ע.מ.מ. זאב שטיינברג, ששירת או במחלקת החקר רות של המטה הארצי והיה ממונה על החקירה, קרא אליו את אחד ממוריעיו ה- צעירים: „תרו ליפו ותברר מי משחרר חילי מילואים מן הצבא תמורת כסף”, פקד הקצין שהתיחס לחקירה זו ברצינות רבה.

עו מהרה הביאה החקירה תוצאות מ- כיון אחי. בלשי המשטרה, ששמו עין על רופאי המרפאה ועובדיה, מסרו לשטיינברג כי רביסון ברעם, מספק המרפאה באותה תקופה ורופא העינים הראשי בה, נוהג לבקר אחרי העבודה במסעדה היפואית קווי, להסתודד במשך זמן ממושך עם אחד משו- תמיה, מוסצ'ו ועם ידידו הטוב, קורבן- הסמים המשכרים בשם צ'יליבון, המכונה „דוקטור”.

דוקטור „דוקטור”. המודיע של שטיינברג פנה ישר למוסצ'ו: „קראו לי ל- שירות”, סיפר לו, „שמעתי שאתה יכול לשחרר אותי”.

מוסצ'ו אישר כי הוא יכול. „100 לירות”, נקב את המחיר בו במקרה. אחרי שהסכום עבר לידו, הורה למודיע: „תיגש למרפאה כיפו. תתאונן על כאב בעינים ותכנס לד- ר ברעם. כשתהיה אצלו, תאמר שמוסצ'ו שלח אותך”.

הפעולה הצליחה. אחרי ימים אחדים הו- סיעו במרפאתו של ד-ר ברעם כמה צעירים. אולם הפעם לא היה זה מוסצ'ו ששלח אותם. „מסורה”, אמר אחד מהם לרופא העינים, בהציגו את תעודתו. במשרד החקירות, לפני שולחנו של שטיינברג הוברר לרופא הזרין כי גם שני שותפיו, מוסצ'ו וצ'יליבון, נעצ- רו יחד אתו.

לא חסרו ההוכחות. סריקה קפדנית של רשימת המשוחררים העלתה חילי-מילואים רבים ששוחררו מן השירות, אחרי שהשלישו מאה לירות כל אחד לכיסו של מוסצ'ו. את התשלום היו מוסצ'ו, „הדוקטור” והדוקטור האמיתי מחלקים ביניהם. חלק כחלק.

משפטו של ד-ר ברעם היה הראשון וה- מהיר בכלם. הוא נידון לחודשיים מאסר, הורד לרמת טוראי וגורש מן הצבא. צילי- בון ברח לתורקיה. מוסצ'ו שוחרר בערבות, המשיך לעבוד במסעדתו.

השבוע, שנתיים אחרי שנעצר, ניצב מו- סצ'ו בפני השופט המחוזי ד-ר יצחק זוג- דבין. „לנאשם ארבע עבירות קודמות”, הסביר פרקליט התיביעה אליעזר לייבסון ל- שופט, שהרשיע את מוסצ'ו. „אני מבקש לג- זור את דינו בכל חומרת הדין”.

מרגל בתורכיה. למוסצ'ו ולפרקליטו המנוסה, עורך-הדין דן גרנדי, היו טענות להקלת העונש. „הנאשם הוא מודיע המשטרה והשב. העיד הסמל ציון עזיזה, שקרא מטעם ההגנה: „הוא עזר בגילוי רשתות ריי- גול ופושעים פליליים”.

התובע הופתע. הוא ביקש מעזיזה, סמל הנפה הרומית ביפו, שאין לו קשר רישמי בתפקידו עם שירותי הבטחון, להסביר כיצד ומתי עזר האיש — ששיחרר מאות חיליים משירות פעיל בתקופת הפיודאיון — למוסד המתיימר להגן על בטחון המדינה. „הוא עזר לתפוש את המרגל אוליבר מקלין-חיס”, הסי- ביר עזיזה.

השופט לא שוכנע. גם אחרי שעזיזהו סיפר כיצד מלצרו של מוסצ'ו ממסעדת קווי השתתף בתשיבת „המרגל” חיס, בחור צעיר מופרע בנפשו (השונם חזר 1024) ובעל שג- עון התבלטות, החליט לדון את מוסצ'ו ל- עונש מאסר. רק טענותיו האחרונות של גרנדי, כהן ביקש להתחשב במשפחתו של הנאשם ובלדי, וריכז את העונש: מוסצ'ו נידון לששת חודשי מאסר. במשך ששה חודשים אלה יהיה השב. נאלץ לפנות לעד- רתו של מודיע אחר.

כל ישראל

סוף ההסדר הישן

הייבוא הרשמי המזול של ספרים, כתבי-עת ותקליטים מארצות-הברית לא ימשך בשנה הבאה. לפי ההסדר שהיה קיים עד כה, שילמה ממשלת ארצות-הברית לספקים האמריקאיים עבור סחורתם בדולארים, הוד ויקח את התמורה בלירות ישראליות ביש- ראל. בשנה שעברה הקצה שילוחו של שר החוץ האמריקאי ברנדז קאצן את כסף- החמורה שנצטבר, למטרות שהיו „לתועלתה הבינלאומית של ארצות-הברית” בישראל. ה- שנה הודיע הטייט דיפרטמנט, בעת הכנת תקציבו, כי לא יחדש את הנוהג. כתוצאה עלולים סחורות-ייבוא אלה להתיקר. . . . מועצת פרועי חיפה החליטה לחסל את השמירה הפרטית באניות העוגנות בנמל.